

הסיפור
שליסיפור מעורך השראה
לשולחן השבתלזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחי' איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחי' גוטמןמאסרו
של הרבי

הרב חיים צימנט

באותה שנה קרא הרבי לכתוב ספרי תורה כלליים לזכות עם ישראל, והישיבה שתחת ניהולי - ישיבת 'אחי תמימים' - הצטרפה למיזם. יצאנו במבצע פרסום במטרה להביא את דבר המיזם לידיעת הקהילה, וכדי לגרום לכמה שיותר יהודים להצטרף ולרכוש אותיות בספר התורה. כאשר הושלמה כתיבתו של ספר התורה, תכננו לערוך אירוע גדול וחגיגי, שריינו אולם במלון סטארלט, אחד מבתי המלון הגדולים ביותר בבוסטון, בציפייה להשתתפותו של קהל גדול מאוד, ואפילו הצלחנו לעניין את העיתון המקומי 'הבוסטון גלוב' שיסקר את האירוע.

קיוויתי שהרב סולובייצ'יק יכבד אותנו בנוכחותו, ולכן הלכתי - יחד עם ראש הישיבה שלנו, הרב חיים וולוסוב - כדי להזמין אותו באופן רשמי, וניצלתי את ההזדמנות הזו כדי לשאול אותו על אודות השנים שעשה בברלין לצד הרבי.

"אני חייב לומר לך משהו", פתח הרב סולובייצ'יק ואמר, "חסידי חב"ד סבורים שהם מכירים את הרבי שלהם, מאחר שהם שומעים את שיחותיו התורניות ונוכחים בגדלותו התורנית. אך, עד כמה שהם חושבים שהם מכירים אותו, האמת היא שבעצם הם אינם מכירים אותו. הוא היה 'נסתר' בברלין, והוא עדיין 'נסתר' (כלומר, בהיותו בברלין הוא דאג להסתיר ולא לחשוף את גדלותו האמיתית, וגם היום עדיין גדלותו האמיתית טרם נחשפה). חסידים חושבים שהם מכירים אותו, אך גדלותו היא הרבה מעבר למה שידוע להם".

אלה היו המילים שבהן הוא התבטא. וחשוב לי להדגיש שהרב סולובייצ'יק לא היה אדם שנטה

ני משמש שליח של הרבי בעיר בוסטון מאז שנת תשי"ד (1954), וכאן הכרתי את הרב יוסף בער סולובייצ'יק, אשר מפיו שמעתי את הסיפור שבו אני עומד לשתף אתכם.

הרב סולובייצ'יק - שבמשך שנים רבות עמד בראש ישיבת רבנו יצחק אלחנן (RIETS), הסמינר הרבני של הישיבה יוניברסיטי - למד באוניברסיטת ברלין בסוף שנות תר"פ (1920) ותחילת שנות תר"צ (1930), במקביל לתקופת לימודיו של הרבי במוסד זה. אולם, בשנת תרצ"ב (1932) הוא היגר לארצות הברית, והתיישב בעיר בוסטון. גם אחרי שהתמנה לעמוד בראש ישיבת רבנו יצחק אלחנן, הוא המשיך להיות מעורה בענייני הקהילה היהודית בבוסטון, ומשום כך פניתי אליו כדי להזמין אותו לחגיגה שנערכה על ידי מוסדות חב"ד המקומיים בשנת תשמ"ג (1983).

לציון שבעים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות.
רעיונות אישים.

לגוזמאות. הוא לא היה טיפוס רגשן - הוא דיבר בצורה מיושבת ועניינית - וכך בפשטות הוא ראה את הדברים.

אחר כך המשיך הרב סולובייצ'יק ותיאר את הרבי בברלין בהיותו אברך צעיר, כאשר איש לא העלה על דעתו שבעוד עשרים שנה הוא יהפוך להיות הרבי. "הדבר היחיד שעניין אותו היה תורה", אמר הרב סולובייצ'יק, "והוא גם מאוד הקפיד על טבילה במקווה מידי יום ביומו. איך שהוא, הוא הצליח להשיג מפתח לבניין שבו שכן המקווה, כדי שיוכל לטבול בכל בוקר". הנהגה זו הייתה חריגה ביותר בברלין, איש מלבדו לא הקפיד על מנהג זה.

"בכל מקום שאליו הלך הרבי, תמיד היה בידו ספר קודש", המשיך הרב סולובייצ'יק בתיאורו. "אפילו בעת ששהה בכיתה, במהלך ההרצאות שמסרו הפרופסורים, הוא נהג מדי פעם לפתוח ספר וללמוד. פעם אחת, הבחין אחד הפרופסורים בכך שהרבי מעיין בספר באמצע הרצאתו, והוא הניח שמן הסתם הוא אינו מאזין לדבריו. הפרופסור החליט לקרוא בשמו כדי לביישו בפני הכיתה כולה: 'שניאורסאהן, אולי תואיל לחזור על מה שאמרתי זה עתה?'

הרבי נעמד והחל לחזור על ההרצאה כולה, מילה במילה. ומאז והלאה, שוב לא הציק לו אותו פרופסור."

הרב סולובייצ'יק המשיך וסיפר על מאורע מרתק במיוחד שאירע בחג הפורים. אחרי שהשתתף בסעודת פורים, יצא הרבי החוצה וראה שסטודנטים רבים מסתובבים במקום. הוא לקח כיסא ונעמד עליו, והחל להרצות על משמעותו של חג הפורים.

ברור שכוונתו הייתה לנסות לעורר את היהודים שבין הסטודנטים - שכאלה היו רבים - על ידי הסבר סיפור החג ומצוותיו.

אולם, ברלין לא הייתה מקום מתאים לעשות זאת. ברלין הייתה מקום עם הרבה מאוד חוקים, כללים ותקנות, ואחד מאלה אסר על הרצאה במקום ציבורי ללא רישיון. תוך כדי שהרבי עמד על גבי הכיסא והרצה את דבריו, הגיעה המשטרה ועצרה אותו.

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

מאחר שהרב סולובייצ'יק היה ידוע ומוכר כמכרו וידידו של הרבי, הוא זומן לתחנת המשטרה כדי לערוב לשחרורו. הוא ניאות לבקשה, והסביר לשוטרים שהרבי בסך הכל ביקש לחגוג את החג היהודי של פורים, וכי לא הייתה לו כל כוונה רעה. המשטרה קיבלה את ההסבר, ושחררה את הרבי לחופשי.

הרב סולובייצ'יק סיפר לי שאחרי שעזבו את תחנת המשטרה, הוא פנה אל הרבי - שהיה אז חתנו של הרבי הקודם, אדמו"ר הריי"צ, ועדיין לא היה רבי בעצמו, כנזכר לעיל - ואמר, "אתה יודע, יום אחד אתה תהיה רבי... הסבא רבא שלך [אדמו"ר הזקן, מייסד חסידות חב"ד] ישב בבית הסוהר; חמיך ישב בבית הסוהר; וכעת גם אתה ישבת בבית הסוהר. יש בכך סימן לבאות..."

הרב סולובייצ'יק לא היה באותם ימים בקו הבריאות, ולכן בסופו של דבר הוא לא הצליח להגיע לחגיגה שערכנו בבוסטון, אך הסיפורים שהוא סיפר לי אז נותרו חקוקים בזיכרוני זמן רב אחרי שכבר הספקתי לשכוח את האירוע ההוא.

הרב חיים צימנט משמש שליחו של הרבי בבוסטון מזה למעלה משישים שנה, והוא מכהן כיום כמנהל ישיבת "אחי תמימים" המקומית. הוא רואיין בחודש סיון תשס"ז (2007), ושוב בחודש שבט תשס"ח (2008).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תש"ט (1949) — הרבי השתתף במעמד הסדרת אזרחות ארצות הברית לאדמו"ר הריי"צ ולזוגתו הרבנית. לשם כך הגיעה ל-770 משלחת משפטית מיוחדת מטעם ממשלת ארה"ב, שכללה שופטים ופקידי בית משפט בכירים. לאורך התהליך כולו סייע הרבי לחמיו, ואף ארגן מראש צוות צילום שיתעד את המעמד. ¹ ט"ז באדר

1 ספר השיחות תש"ט, עמ' 310

לעילוי נשמת אימי היקרה דורית בת זבולון ולעילוי נשמת סבתי היקרה רבקה בת ידידיה ע"ה הוקדש על ידי בנה ונכדה שמחה בונים נתיב

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי. לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedia.org